

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. A. S.**, narozený X
státní příslušnost Egyptská arabská republika
zajištěn v X
X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2024, č. j. KRPA-340789-7/ČJ-2024-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zejména čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).
3. Žalovaný nedostatečně posoudil situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku. V rámci dublinského řízení nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž v rámci azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů existuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“). Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému. Ačkoliv lze obecně tvrdit, že azylový systém EU je vystaven na principu vzájemné důvěry, žalobce odkazuje na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12). I přesto, že se tento případ týkal odlišného skutkového stavu (rodina s malými dětmi, která měla být relokována do Itálie), některé obecnější závěry ESLP je potřeba zohlednit i v případě žalobce. I v případě dublinských návratů lze presumpci, že přijímající země bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), vyvrátit, pokud existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu tímto ustanovením. V takovém případě je dle ESLP povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že předání žalobce podle nařízení Dublin III je reálné. Podle žalovaného je obecně známou informací, že v Bulharské republice dodržují standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Bulharsko má být demokratickým státem s fungujícím právním systémem, ročně tam požádají o mezinárodní ochranu stovky uprchlíků, což podle žalovaného svědčí o tom, že nemají z tamního systému žádné obavy. Žalovaný uzavírá, že cizinci nehrozí v Bulharsku žádné nelidské či ponižující zacházení.
5. Žalobce uznává, že napadené rozhodnutí o zajištění není rozhodnutím o samotném transferu. Nicméně vzhledem k tomu, že účelem zajištění má být právě nucené předání žalobce do Bulharska, je nutné alespoň základně zkoumat, jestli toto předání je realizovatelné. Žalobce je názoru, že v žalobě uvedené informace o azylovém řízení v Bulharsku a žalobcova osobní zkušenost dostatečně svědčí o systémových nedostacích, není tedy možné naplnit účel zajištění.
6. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval otázce systematických nedostatků azylového řízení v Bulharsku pouze velmi obecně a nedostatečně, úvahy nebyly podloženy žádnou zprávou o situaci v Bulharsku, ani jiným relevantním zdrojem.

7. Žalobce v průběhu řízení vypověděl, že z domovského Egypta uprchl přes Turecko do Evropské unie, přičemž cílem jeho cesty bylo Německo, kde měl v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Po příchodu do Bulharska dne 12. 10. 2024 mu byly sejmuty otisky prstů. Žalobce o mezinárodní ochranu v Bulharsku nežádal. Bylo mu sděleno, že otisky prstů poskytuje za účelem identifikace. Nikdo mu nevysvětlil, že podává žádost o mezinárodní ochranu. Nebylo mu vysvětleno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu, a jaká se s tímto statutem pojí práva a povinnosti. Žalobce tudíž ani netušil, že by neměl Bulharsko opouštět. Žalovaný skutečnost, že je žalobce žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku, dovozuje ze záznamu v systému Eurodac. Žalobce však o mezinárodní ochranu v Bulharsku žádat nechtěl, žádost musela být zaevidována bez jeho vědomí.
8. Žalobce byl v Bulharsku držen nejprve v uprchlickém táboře Pastrogor, který je de facto detencí, a později v uprchlickém táboře Harmanli. Byla tam velmi špatná hygiena, na malém prostoru byl ubytován s velkým počtem dalších lidí, neměl přístup k právní pomoci. Žalobci nikdo nevysvětlil, jaké důsledky má podání žádosti v Bulharsku (např. právě možnost dublinského předání z jiného členského státu). Z výpovědi žalobce rovněž vyplynulo, že v Bulharsku žádost o mezinárodní ochranu podávat nechtěl. Do Bulharska se vrátit nechce, protože tamní podmínky jsou nevyhovující. Žalobci nebylo poskytnuto žádné pořádné ubytování, ani strava, je proto nutné zkoumat možnost naplnění účelu zajištění. Žalovaný se tím žádným způsobem nezabýval, vše odbyl pouhou volnou úvahou, kterou nedoložil žádným relevantním podkladem.
9. Žalobce v žalobě poukázal na zprávu Bulharského helsinského výboru o podmínkách azylového řízení v Bulharsku, podle které tamní systém nedostatky vykazuje. Zpráva mj. uvádí, že zadržení migranti nemají přímý přístup k azylovému řízení. Pouze 2 % z nich získali přímý přístup a ubytování v přijímacím středisku SAP, aniž by byli předtím poslání a zadrženi v deportačním středisku. Tuto informaci potvrzuje i zkušenost žalobce. Praxe, kdy je drtivá většina žadatelů zajištěná v detenci bez přímého přístupu k azylovému řízení, je podle žalobce systémovým nedostatkem, neboť přitom dochází k bezdůvodnému omezování osobní svobody, čímž je následně ovlivněno cizincovo další chování a rozhodování. Zpráva European Council on Refugees and Exiles (ECRE) z listopadu 2023 potvrzuje, že právě nezákonné použití detencí je důvodem, proč do Bulharska bylo v posledních letech realizováno jen velmi málo dublinských transferů. Zpráva Bulharského helsinského výboru rovněž poukazuje na špatné podmínky v ubytovacích zařízeních: Od roku 2015 se podmínky ve všech národních přijímacích střediscích postupně zhoršovaly, přičemž podpora se omezovala na ubytování, stravu a základní lékařskou pomoc bez poskytování psychologické péče nebo pomoci. Nadále se v nich opakovaly problémy týkající se infrastruktury a materiálních podmínek, v některých případech se nedařilo zajistit ani ty nejzákladnější služby, včetně odpovídající stravy a hygieny osobních a společných prostor. V roce 2022 interní revize kapacity přijímacích středisek SAR (Státní úřad pro uprchlíky – pozn. soudu) odhalila, že je hluboko pod dlouhodobě udávanými 5 160 místy, a to především proto, že určené prostory byly nevhodné k bydlení. V roce 2023 SAR nadále uváděla, že má k dispozici pouze 3 592 míst ve všech svých přijímacích střediscích. Problémem zůstává pravidelná dodávka vody, teplé vody, opravy inženýrských sítí a vybavení koupelen, pokojů a společných prostor. Mezi dlouhodobě přetrvávající problémy v přijímacích střediscích patří také zamoření škůdci, jako jsou štěnice, vši, švábi a krysy. Obyvatelé všech přijímacích středisek, s výjimkou střediska Vražděbna, si stěžují na špatné hygienické

podmínky, zejména pokud jde o znečištěné matrace napadené štěnicemi, které pravidelně způsobují zdravotní problémy, tj. neustálé záněty kůže a alergické reakce. V ubytovacích zařízeních je vážným problémem také bezpečnost: Nejzávažnějším problémem zůstává bezpečnost žadatelů o azyl ubytovaných v přijímacích střediscích. Ty jsou nadále vážně ohroženi kvůli přítomnosti pašeráků, drogových dealerů a sexuálních pracovníků, kteří mají do přijímacích středisek přístup v nočních hodinách, bez jakéhokoli zásahu soukromých bezpečnostních pracovníků, jak v Sofii, tak především v Harmanli. SAR obdržel v průběhu roku 2023 mnoho stížností na bezpečnost či narušování veřejného pořádku, které zejména v Harmanli eskalovaly ve veřejné demonstrace a výbory požadující, aby se středisko v tomto místě stalo zařízením uzavřeného typu. Nevládní organizace v roce 2023 opětovně vyjádřily obavy ohledně bezpečnosti přijímacích středisek. Špatné podmínky v uprchlickém táboře Harmanli a přetíženost azylového řízení v Bulharsku kritizuje řada organizací. Zpráva nezávislé balkánské organizace No Name Kitchen popisuje, jak jsou cizinci v Bulharsku nuceni podávat žádosti o azyl, přestože chtějí pokračovat dále do západní Evropy. Zpráva na webu InfoMigrants popisuje nedostatek vybavení (matrace, pokrývky, postele) v uprchlickém zařízení Harmanli, nedostatek jídla a svědectví o tom, jak v tomto zařízení zaměstnanci bezpečnostní agentury bijí ubytované uprchlíky. Zpráva rovněž informuje o tom, že Bulharsko zjevně nezvládá počty příchozích žadatelů o azyl. Bulharsko se nachází v podobné situaci jako v minulosti Řecko nebo Itálie. Obdobné informace přináší zpráva na webu BalkanInsight. Podobné informace lze dohledat i o uprchlickém táboře Pastrogor, kde byl žalobce nevědomky zaevidován jako žadatel o mezinárodní ochranu. Zpráva na webu Melting Pot přirovnává Pastrogor k vězení a popisuje velkou míru násilí používaného na hranicích Bulharska.

10. Z výše uvedených zpráv lze podle žalobce usoudit, že o existenci systémových nedostatků lze mít v případě Bulharska minimálně důvodné pochybnosti.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Obsahem spisového materiálu je prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) nejméně dne 30. 10. 2024, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. S žalobcem bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany na území jiného smluvního státu aplikující postup podle nařízení Dublin III. Ze správního spisu je průkazné, zejména z pozitivní shody otisku prstů s daktyloskopickou sbírkou systému Eurodac, kam jsou vkládáni všichni žadatelé o mezinárodní ochranu v rámci zemí Evropské unie, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska.
12. K tomu, aby mohlo být přistoupeno k zajištění cizince za účelem předání podle nařízení Dublin III, musí dojít současně ke splnění čtyř podmínek. Za prvé je kladen požadavek, aby cizinec pobýval na území neoprávněně, o čemž v daném případě není sporu. Druhá podmínka klade nárok na existenci platného a účinného předpisu Evropského unie, popřípadě uzavřené bilaterální dohody na úseku mezinárodního práva. I zde není pochyb o splnění této podmínky, neboť žalobce má být předán na základě nařízení Dublin III, které jako pramen sekundárního práva Evropské unie má bezprostřední právní důsledky v členských státech Evropské unie. Pod okruh podmínek je nutné podřadit i naplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jedné z výčtu uvedených skutkových podstat obsažených pod ustanovením § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jenž definuje objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku. V neposlední řadě musí být zhodnocena otázka, zda v daném případě nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování.

13. Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku. S tímto žalovaný nesouhlasí. Je pravdou, že při úvahách o zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců je správní orgán se povinen zabývat i otázkou uskutečnitelnosti předání cizince do země, která je příslušná k převzetí cizince podle citovaného nařízení. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí jasně uvedl, že existuje reálný předpoklad předání žalobce na území Bulharska. Žalobce vstoupil nejméně dne 30. 10. 2024 na území ČR bez patřičného oprávnění k pobytu a platného cestovního dokladu. Dále je patrné, zejména z pozitivní shody otisku prstů s daktyloskopickou sbírkou systému Eurodac, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska. Reálný předpoklad předání žalobce na území z jednoho výše uvedených států byl v době vydání napadeného rozhodnutí naplněn, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl, a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
14. Oporou pro tento závěr je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 3 Azs 285/2016-18: *„Žalovaná se výslovně nezabývala možnou překážkou realizace předání stěžovatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda ve Švýcarsku či Německu neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systémovým nedostatkům a) azylového řízení nebo b) podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě EU, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Charty EU. Vypořádání této otázky však vyplývá z kontextu napadeného rozhodnutí. Žalovaná totiž ve svém rozhodnutí o zajištění k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Švýcarska, nebo Německa na str. 7 uvedla: „Správní orgán posuzoval při svém rozhodování otázku, zda existuje reálný předpoklad Vašeho předání na území Německa nebo Švýcarska. V tomto případě zohlednil veškeré Vámi uvedené skutečnosti, podkladové materiály získané z moci úřední a vyslovuje závěr, že spisovým materiálem je doloženo, že reálný předpoklad Vašeho předání je naplněn, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. d) [nařízení Dublin III] je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“ Z výše uvedeného vyplývá, že se žalovaná kritérii podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III zabývala sice povšechně v rovině obecného tvrzení, přičemž se soustředila více na právní posouzení, než na skutkové úvahy, ale s ohledem na konkrétní okolnosti je i takto obecné posouzení věci dostatečné.“*
15. Co se týče systematických nedostatků v azylovém řízení na území Bulharska, z aktuálních informací nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Podmínky pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu nenesou trhlín, a nehrozí zde tak riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vydání rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je prvním úkonem v řízení, tedy žádné jiné řízení tomuto nepředchází. Žalovaný si tudíž ve velmi krátkém časovém intervalu obstaral dostatek pokladů pro svůj závěr, že byly naplněny podmínky

zajištění za účelem předání dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nelze po žalovaném požadovat, aby v tak krátkém časovém období, v rámci omezení osobní svobody dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, které nesmí přesáhnout 48 hodin, rozsáhle zkoumal azylové systémy konkrétní země. Za předpokladu naplnění zákonných podmínek podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců dle názoru žalovaného zcela postačuje stručné vypořádání se se stavem azylového řízení dané země. Ostatní šetření a posouzení odpovědného státu podle kritérií uvedené v hlavě III nařízení Dublin III je na Ministerstvu vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, přičemž právě ministerstvo v konečném rozhodnutí posuzuje, zda neexistuje překážka pro předání do konkrétního státu. Bulharsko patří mezi vyspělé země Evropské unie a je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 10. 2024 byl žalobce hlídkou Policie ČR na Hlavním Nádraží Praha vyzván k prokázání totožnosti. Na výzvu reagoval vydáním dokumentu německého zamítnutí vstupu. Po provedení lustrace byl cizinec zajištěn, dne 30. 10. 2024 s ním byl sepsán za účasti tlumočnicka do arabského jazyka protokol o podání vysvětlení. Cizinec uvedl, že do Evropy přicestoval, jako migrant dne 12. 10. 2024, konkrétně na území Bulharska, kde podal žádost o mezinárodní ochranu. Cizinec při podání vysvětlení popsal, že hranice do schengenského prostoru přešel za pomoci převaděčů mimo hraniční přechod z Turecka do Bulharska. V Bulharsku byl kontrolován policií, byly mu sejmuty otisky prstů a byl převezen do kempu. V prvním kempu byl asi dvanáct dnů, ve druhém tři dny, pak odešel a pomocí převaděčů se dostal přes Srbsko, Maďarsko až do Rakouska, pak cestoval přes Česko do Německa. V Německu mu policie vzala otisky a byl odvezen na vlak zpět do Česka. V den zajištění chtěl jet z Prahy do Rakouska. Nemá žádné finance, ani adresu, na které by se zde mohl zdržovat. Je svobodný, bezdětný a zdravý. Rodinu má v Egyptě, pouze v Německu žije jeho strýc. Žádné vazby k ČR nemá. V Egyptě ani v Bulharsku mu nic nehrozí. Z vlasti odešel kvůli špatně placené práci. Do Bulharska se mu nechce, chtěl by raději do Rakouska.
17. Byla zjištěna shoda v systému Eurodac - záznam ze dne 14. 10. 2024, místo podání Pastrogor Bulharsko.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že cizinec jako žadatel o mezinárodní ochranu v Bulharsku byl povinen pobývat na území Bulharska do rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Cizinec odcestoval za pomoci převaděčů do Německa, kam mu byl odepřen vstup. Do Česka přicestoval 29. 10. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Z jednání cizince je zde patrné, že cizinec nehodlá dodržovat či respektovat nařízení úřadů. Cizinec by se měl zdržovat na území Bulharska, kde je s ním bylo vedeno řízení o mezinárodní ochranu, Bulharsko je za cizince zodpovědné. Cizinec tak neskýtá záruku, že v budoucnu bude respektovat platné právní předpisy. Z jednání a vyjádření cizince nevyplývá, že by měl snahu svůj pobyt napravit či se vrátit do domovské země. Správní orgán vzal v úvahu, že cizinec je na území ČR bez oprávnění k pobytu a není zde oprávněn pobývat ani cestovat. U cizince nelze užít mírnějších opatření. Cizinec zde pobýval bez platného oprávnění k pobytu, bez platného cestovního dokladu. Jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn policejní činností. Pokud by se

tak nestalo, cizinec by ve svém neoprávněném pobytu pokračoval. Je na místě ho zajistit a předat na území státu, který dle úmluv je za cizince zodpovědný.

19. Správní orgán posuzoval při svém rozhodování otázku, zda existuje reálný předpoklad předání cizince na území Bulharska. V tomto případě zohlednil veškeré cizincem uvedené skutečnosti a podkladové materiály a vyslovil závěr, že reálný předpoklad předání cizince je naplněn, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl, a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Skutečnost, že cizinec podal žádost v jiném členském státě, dosvědčuje zejména shoda v evidenci Eurodac. Cizinec si je svého neoprávněného pobytu vědom. Nemá tu hlášené žádné ubytování či doručovací adresu. V ČR také nemá žádný druh pobytu. S jeho osobou není vedeno žádné řízení, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR.
20. Napadeným rozhodnutím byla stanovena doba trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Příslušný správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. O přijetí cizince musí rozhodnout státní orgán Bulharska. Příslušný správní orgán, který je žádá o převzetí cizince, je povinen podat žádost o převzetí nebo přijetí zpět do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď. Dožadovaný stát je oprávněn provádět úkony k ověření, zda je příslušný k řízení o azylu, přičemž odpověď na žádost dožadovaného členského státu musí být učiněna do dvou týdnů. Po této lhůtě nebo kladné odpovědi orgánu Bulharska, je příslušný správní orgán povinen dle nařízení Dublin III přemístit osobu do dožadujícího členského státu, jakmile je to možné. Je tedy zřejmé, že správní orgán stanovuje dobu trvání zajištění zcela přiměřenou a odpovídající pro vedené řízení o předání cizince na území příslušného členského státu, přičemž stanovená doba zajištění odpovídá době, po kterou je ČR povinna podat žádost o převzetí do příslušného členského státu Evropské unie. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 citovaného nařízení. Dále bylo při stanovení doby zajištění přihlédnuto k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání cizince.
21. Ve vztahu k čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III správní orgán hodnotil otázku, zda v zemi/zemích, kam má být cizinec předána na základě dublinského nařízení, neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení. Je obecně známou informací, že v Bulharsku dodržují standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací nijak nevyplývá, že by tyto země měly s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Bulharsko patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale taktéž patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě neunesou trhlin, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny EU. Ve světle uvedeného má správní orgán za to, že kritéria dle

čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení, jsou ve státech, kam bude cizinec předán, naplňována. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany ESLP, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve státech EU, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny EU. Bulharsko je členem Evropské unie, je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržování těchto práv. Rovněž skutečnost, že v Bulharsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany stovky uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
23. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
25. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
26. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody*

se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

27. Správní orgán se musí při rozhodování o zajištění zabývat také otázkou realizovatelnosti účelu zajištění. K tomu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož má správní orgán „*povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“
28. Žalobce předně namítal, že o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku vůbec nežádal. Soud konstatuje, že pravdivosti tohoto tvrzení nic nenasvědčuje. V rámci podání vysvětlení dne 30. 10. 2024 žalobce uváděl zcela odlišné informace. K dotazu správního orgánu, zda cizinec žádal o mezinárodní ochranu na území některého členského státu Evropské unie, uvedl: „*Ano, v Bulharsku.*“ Pokud byl dotazován na kontroly policií, uvedl: „*Během mé cesty jsem byl kontrolován policií v Bulharsku, kde mně byla nabrána žádost o azyl, a v Německu, kde mně pobyt ukončili.*“ Žalobce tedy na dvou místech jednoznačně uvedl, že v Bulharsku o udělení mezinárodní ochrany požádal, při podání vysvětlení byl přítomný tlumočník, žalobce protokol četl a potvrdil, že s ním souhlasí. V podané žalobě pak nijak tyto rozpory nevysvětluje. Jeho podání žádosti o mezinárodní ochranu v Bulharsku pak potvrzuje i záznam v Eurodac.
29. Námitka ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku byla vznesena poprvé až v podané žalobě. Při podání vysvětlení, ač cizinec popisoval svůj pobyt v zařízeních v Bulharsku (v prvním 12 dní a ve druhém 3 dny), žádné potíže nezmínil. Následně výslovně uvedl, že mu v Bulharsku nic nehrozí, do Bulharska se mu však nechce, chtěl by raději do Rakouska. Žalobce až v žalobě uvádí, že mu nebylo poskytnuto pořádné ubytování ani strava, podmínky byly nevyhovující, byly potíže s hygienou a množstvím lidí, žalovaný se situací v Bulharsku měl podrobněji zabývat a doložit relevantními podklady.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29: „*V rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna;*

správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází; a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.” Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, plyne, že „v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry. Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“

31. V této souvislosti lze připomenout i závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení ze dne 5. 1. 2023, č. j. 3 Azs 427/2021-22: „*Také k podmínkám azylového řízení v Bulharsku se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát, přičemž neshledal, že by Bulharsko nebylo schopno žadatelům o mezinárodní ochranu zajistit adekvátní podmínky (viz například rozsudky ze dne 28. 4. 2020 č. j. 10 Azs 305/2019-25, ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs 226/2019-26).*”
32. Soud tedy konstatuje, že ve vztahu k Bulharsku neexistovaly v případě žalobce vážné indicie, jež by zakládaly nezbytnost explicitně vypořádat otázku systémových nedostatků přímo v napadeném rozhodnutí o zajištění. Žalovaný se navíc systémovými nedostatky v napadeném rozhodnutí zabýval. Za této situace však nemůže být důvodná námitka, že ve spisu k této otázce absentují ve správním spise podklady (ač by soud přiložení materiálů, ze kterých žalovaný vycházel při hodnocení bulharského azylového systému, považoval za vhodné).
33. Soud dodává, že nepřehlédl, že v předposledním odstavci napadeného rozhodnutí je mylně uvedeno Německo, z celkového obsahu napadeného rozhodnutí je však zcela zřejmé, že se žalovaný zabýval situací právě v Bulharsku, jde totiž o písařskou chybu, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (ani to nebylo v žalobě namítáno).
34. Ač některé zdroje popisují obtíže, kterým mohou žadatelé o azyl v Bulharsku čelit, žalobce se většina popisovaných problémů vůbec netýkala. Pokud v obecné rovině zmiňuje, že mu nebylo poskytnuto „*žádné pořádné ubytování ani strava*“, byla špatná hygiena a velký počet ubytovaných lidí, jde o tak nekonkrétní informace, že nemohou vést soud k závěru, že jsou u žalobce jednoznačně dány překážky jeho předání do Bulharska. Soud připomíná, že detailně bude tato otázka řešena ve zvláštním řízení, kde lze v návaznosti na tam učiněná zjištění zvážit případně vyžádání individuálních záruk. Soud z těchto důvodů neprovedl dokazování v žalobě odkazovanými zdroji.
35. K námitce, že správní orgány porušily různá ustanovení správního řádu, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
36. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy nevykazuje žádné nedostatky, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu. Své právní závěry žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil a uvedl, z jakých důvodů žalobce zajistil, proč nebylo možné užít mírnější opatření, zdůvodnil i dobu zajištění. Soud neshledal v postupu žalovaného žádný deficit.

37. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. prosince 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně